

Подражаніє Ієзекіїлю

Тарас Шевченко

Восплач, пророче, сине божий!
І о князях, і о вельможах,
І о царях отих. І рци:
"Пащо та сука, ваша мати,
Зо львами кліщилась, щенята?
І добувала вас, лихих?
І множила ваш род проклятий?
А потім з вас, щенят зубатих,
Зробились львичища! Людей!
Незлюбних, праведних дітей,
Жрете, скажені!.. Мов шуліка
Хватає в бур'яні курча,
Клює і рве його. А люде...
Хоч бачать люде, та мовчать.
Отож львєня те дике! люте!
Підстерегли його, взяли
Та, закувавши добре в пута,
В Єгипет люде одвели —
На каторгу. А люта мати!
Спустила друге бісновате
Своє скаженєє звіря.
Та вже такого сподаря,
Що гради й весі пожирало.
Земля тряслася, трепетала
Од реву львичища твого.
Окули люде і цього.
Заперли в щелепи удила
І в Вавілоні посадили
В тюрму глибоку. Щоб не чуть
Було на світі того рику
Самодержавного владики,
Царя неситого...
Минуть,
Уже потроху і минають
Дні беззаконія і зла.
А львичища того не знають,
Ростуть собі, як та лоза

У темнім лузі. Уповають
На корінь свій, уже гнилий,
Уже червивий, і малий,
І худосильний. Вітер з поля
Дихне — погне і полама.
І ваша злая своєволя
Сама скупається, сама
В своїй крові. Плач великий
Вомісто львищищого рика
Почують люде. І той плач,
Нікчемний, довгий і поганий,
Межи людьми во притчу стане,
Самодержавний отой плач!"